

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศต่าง ๆ ในโลกโดยเฉพาะประเทศที่กำลังพัฒนา ต้องการที่จะพัฒนาประเทศของตนให้ก้าวหน้าต่อไป สิ่งหนึ่งที่ทุกประเทศนำมาใช้ในการพัฒนาประเทศ คือ การศึกษา ทุกคนเชื่อว่าการศึกษามีความ เกี่ยวข้องกับการพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกแห่งทุกมุม (ประทีป สยามชัย 2526: 43) คุณภาพชีวิตของประชาชนนับ เป็น เป้าหมายสูงสุดของอารยะประเทศทุกประเทศ เพราะถ้าปราศจากพลเมืองที่มีคุณภาพแล้ว แม้ประเทศนั้นจะมีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์เพียงใด ก็ยังไม่สามารถทำให้ทรัพยากรที่มีอยู่ เป็นประโยชน์ในการสร้างความ เจริญก้าวหน้าแก่ประเทศได้ (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา 2526: 1)

ปัจจัยที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งแห่งความอยู่รอดท่ามกลางโลกอันผันผวน ระส่ำระสายนี้อยู่ที่มหาชนในชาติมีการศึกษาถึงขนาดที่จะ เป็นกำลังทาง เศรษฐกิจที่แข็งแกร่ง แม้จะหย่อนในทางทรัพยากรก็ยังมีหวังที่จะ เจริญก้าวหน้าได้ ดังตัวอย่างประเทศญี่ปุ่น เดนมาร์ค และอิสราเอล ทั้งนี้เพราะพลเมืองชาติเหล่านี้มีทั้งสติปัญญา กำลังความสามารถ ความขยันขันแข็ง และความพร้อม สิ่งเหล่านี้ย่อมต้องการปลูกฝังด้วยการให้การศึกษาที่เหมาะสมที่ควร... การที่จะเป็นดังว่านี้ก็จำเป็นต้องอาศัยการให้การศึกษาที่ปลูกฝังทัศนคติ และนิสัยปัจจัยที่ดีให้รู้สึกสำนึกในสิ่งดีงามของชาติ ชัดเกล้าสิ่งที่บกพร่อง และรับของใหม่ไว้ด้วยความยุติธรรม (วรวิทย์ วสินสรากร 2518: 29)

บุญชนะ อัครถาวร (2515: 4) ได้กล่าวถึงบทบาทของการศึกษาสรุปได้เป็น 3 ประการคือ

1. ให้ความรู้ขั้นพื้นฐานแก่บุคคล และฝึกให้มีความสามารถในอันที่จะได้รับการอบรมฝึกหัดงานอาชีพในระดับของคนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ฝึกอบรมให้บุคคลเกิดความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ รู้จักคิดประดิษฐ์หรือปรับปรุงทรัพยากรธรรมชาติทั้งหลายทั้งปวงที่มีอยู่ให้เกิดผลทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

3. ฝึกรอบรมในด้านหน้าที่ศีลธรรมจรรยา

ปัจจุบัน เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า เขาวชน เป็นกำลังสำคัญส่วนหนึ่งของชาติ เพราะ เด็ก ในวัยนี้จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า ถ้าหากจะให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้าก็จำเป็นที่สังคมจะต้องเอาใจใส่ทั้งในด้านสุขภาพพลานามัยและการศึกษาของเขาวชนตามสมควร หากชาติใดสังคมใดขาดความเอาใจใส่ต่อเขาวชนตั้งแต่เขายังอยู่ในวัยเด็กแล้วก็เป็นภาระหวังได้ยากว่าเด็กที่เติบโตไปข้างหน้าจะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้ (แสวง เสนาณรงค์ 2514: 1)

หน่วยงานที่ทำหน้าที่ฝึกรอบรมบ่มนิสัย เด็กและ เขาวชนต่อจากครอบครัวก็คือสถาบันการศึกษาและโรงเรียน เพราะนอกจากจะให้ความรู้ทางวิชาการแล้ว ยังจะต้องเอาใจใส่อบรมสั่งสอนด้านจริยศึกษา ฝึกฝนให้เด็กและเขาวชนรู้จักแนวทางที่ถูกต้อง ประพฤติตนให้อยู่ในระเบียบวินัยและศีลธรรมอันดีงามของสังคม ฝึกฝนให้เด็กรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ฉะนั้นสถาบันการศึกษาจึงทำหน้าที่เตรียมตัวผู้เยาว์ออกไปสู่สังคมภายนอก และให้สามารถดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขในสังคม ซึ่งผลของการศึกษานี้จะดีหรือไม่ดีนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของการศึกษาเป็นสำคัญ ได้แก่ ครู นักเรียน โรงเรียน อุปกรณ์การสอน และหลักสูตร (นิภา เพชรสม 2523: 71)

ตามแผนการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2520 แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ระดับ คือ ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา

การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเป็นส่วนหนึ่งต่อจากประถมศึกษา ได้แก่ นักเรียนมัธยมต้นมีอายุเฉลี่ย 12-14 ปี นักเรียนมัธยมปลายมีอายุเฉลี่ย 15-17 ปี ซึ่งนับได้ว่าเป็นการศึกษาสำหรับวัยรุ่นทั้งสิ้น (ชงค์ วงษ์พันธ์ 2522: 11) ดังนั้นการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจึงนับว่าเป็นรากฐานสำคัญยิ่งในการที่จะปลูกฝังความรู้ ทักษะ ค่านิยม และความคิดให้แก่เด็ก เพราะเด็กในระยะวัยรุ่นเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่จะนำไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เด็กจะนำเอาความรู้และสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับจากการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาไปศึกษาต่อไปประกอบอาชีพ พร้อมทั้งการเข้าร่วมอยู่ในสังคมกับผู้อื่น และการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจะมีอิทธิพลต่อคุณภาพของพลเมืองและความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติในอนาคตต่อไป

การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบันมิได้มุ่ง เพื่อ เตรียมคนหรือส่งเสริมคน ให้เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเท่านั้น แต่จะจัด เตรียมคนระดับกลางของประเทศให้มี ประสิทธิภาพทั้งทางด้านกำลังกายและกำลังใจ มีศีลธรรมจรรยา มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และส่วนรวม มีระเบียบวินัย เคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย มีความขยันหมั่นเพียร มีความ สามารถในการประกอบอาชีพต่าง ๆ สามารถสร้างงานให้กับตนเองได้ รู้จักประหยัด มีความ นิยมไทย มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความรักชาติ ตระหนักในความมั่นคงปลอดภัยของชาติ และ การมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศตามวิถีทางประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็น ประมุข ตลอดจนคุณสมบัติอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการ เป็นพลเมืองดีของชาติซึ่งถือว่ามีความจำเป็น และสำคัญมากสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย

ในปัจจุบันสังคมเรามีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลมาก ทั้งนี้เพราะสภาพของ สังคมและสิ่งแวดล้อมมีการ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจนบางครั้งบุคคลในสังคมปรับตัวรับ สภาพการณ์ไม่ทัน ขาดการวิเคราะห์ไตร่ตรองรับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงในสังคม ทำให้บางครั้ง เกิดค่านิยมที่ผิด ๆ เช่น เห็นแก่ความสบายมากกว่าความถูกต้อง ผิด ชอบ ชั่ว ดี ทำให้เกิดปัญหา สังคม (สุมาลี งานสมบัติ 2523: 108) ความประหลาดใจของเยาวชน เป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งของ สังคมปัจจุบัน สังคมไทยเรากำลังได้รับความกระทบกระ เทือนอย่างมากจากปัญหานี้ เป็นที่ ประจักษ์กันอยู่ทั่วไปว่าปัจจุบันเยาวชนไทยจำนวนมากกำลังตกอยู่ในสภาพที่น่าห่วงใย ยิ่งใน ด้านความประหลาด ใจรุ่นตลอดจนเด็ก ๆ ไทยมากมายที่ข้อง เกี่ยวอยู่กับอาชญากรรมหรือการ อันไม่สมควรต่าง ๆ มากมาย และกลับไม่ประหลาดใจการอันควรประหลาด ใจ เยาวชนจำนวน ไม่น้อยที่ติดยาเสพติด เป็นผู้ต้องหาในคดีประเภทลักทรัพย์ ปล้น ชำ ข่มขืน ฯลฯ และอีก มากมายที่ไม่เอาใจใส่การเรียนเล่าเรียน การประกอบอาชีพ เราทราบกันดีอยู่แล้วว่าเยาวชนคือ ผู้กุมชะตาของสังคม และแน่นอนที่สุดหากสภาพของเยาวชนยังเป็นอยู่เช่นนี้ อนาคตของชาติ ไทยก็ไม่ทราบว่าจะลงเอยไปอยู่ที่ใด (มยุ อุดมเวช 2523: 114)

การจัดการมัธยมศึกษาในปัจจุบันยังประสบปัญหาหลายประการ ปัญหาบางประการ ที่เป็นอยู่ในขณะนี้อยู่ในภาวะที่น่า เป็นห่วงอย่างยิ่ง คุณสมบัติของผู้จบการศึกษาในระดับนี้ยังไม่สนองความต้องการของระบบการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้ทางวิชาการ ศีลธรรมจรรยา แนวคิดที่จะประกอบอาชีพ ตลอดจนความรู้สึกที่จะรับผิดชอบต่อสังคม (ประมวล เสนาฤทธิ์ 2518: 52-53) นักเรียนในปัจจุบัน โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ใน เมืองมักรับเอาศิลปวัฒนธรรม

ของต่างชาติเข้ามาใช้อย่างแพร่หลาย หรือที่เรียกว่าเจริญแต่ทางวัตถุ ในด้านจิตใจนั้นไม่เจริญตามไปด้วย นักเรียนเหล่านี้ส่วนใหญ่มักมีปัญหาท่างบ้าน ซึ่งเป็นความจำเป็นของสังคมเมือง ที่ทำให้คนจำนวนมากขาดการดูแลเอาใจใส่ในตัวบุคคลที่ตนเองรับผิดชอบ และเมื่อมาอยู่ในโรงเรียนก็พบโรงเรียนที่มีความจำเป็นอีกเช่นกัน เช่น โรงเรียนมีสองผลัด นักเรียนก็ใช้เวลาที่มีอยู่มากไปในทางที่ผู้ใหญ่ไม่สนับสนุนส่งเสริม อ้างว่าไม่ดี (กรมสามัญศึกษา 2524: 131)

เป็นที่ตระหนักกันโดยทั่วไปว่า เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่งของชาติ เพราะถือว่าเป็นผู้ที่รับช่วงทุกสิ่งทุกอย่างจากผู้ใหญ่ และเป็นกำลังของชาติอย่างแท้จริง ดังนั้นถ้าเด็กและเยาวชนของชาติในวันนี้ขาดความรับผิดชอบ เห็นแก่ตัว ไม่เคยคำนึงถึงผู้อื่น ไม่เอาใจเขามาใส่ใจเรา ไม่เคยเกื้อกูลหรือมีน้ำใจต่อกัน หรือกล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือขาดการอบรมกล่อมเกล่าในด้านคุณธรรม ในการดำเนินชีวิตเพื่ออยู่ร่วมกันในสังคมแล้ว เราจะหวังให้อนาคตของชาติก้าวหน้าไกลไปได้ได้อย่างไร ถ้าสังคมหรือชาติของเรามีคนชั่วเพียงคนเดียว ก็ย่อมทำให้กระทบกระเทือนไปถึงทุกคนทุกจุดในสังคมได้ (นิภา เพชรสม 2523: 47) ฉะนั้นสถาบันการศึกษาและโรงเรียนจึงมีความสำคัญในการเตรียมตัวเด็กให้เติบโตขึ้นเพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ให้ตระหนักในปัญหาของสังคมในสังคม ปลุกฝังให้เด็กรู้จักอยู่ร่วมกันในสังคม รู้จักเคารพเชื่อฟังกฎหมาย มีระเบียบวินัย ขอมรับฟังเหตุผลของผู้อื่น รู้จักสร้างสวัสดิภาพให้แก่สังคม ส่งเสริมให้รู้จักหาความสุขให้เกิดแก่ส่วนรวม ขจัดความเห็นแก่ตัวมักได้ (นิภา เพชรสม 2523: 73)

การจัดการศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาจะสำเร็จตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถในการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียนและการอบรมสั่งสอนของครูอาจารย์ และจากการที่การจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเป็นการศึกษาสำหรับเด็กวัยรุ่น และวัยดังกล่าวเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และทางจิตใจค่อนข้างมาก จึงถือว่าเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญของเด็ก ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบงานด้านปกครองนักเรียนโดยเฉพาะ ซึ่งนอกเหนือจากครูอาจารย์ ซึ่งทำหน้าที่อบรมสั่งสอนโดยทั่วไปอยู่แล้ว ซึ่งได้แก่ผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง จึงเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญต่อความประพฤตินักเรียนมาก เนื่องจากเป็นผู้รับผิดชอบในการอบรมดูแลนักเรียนในเรื่องความประพฤติกิริยามารยาท และการกระทำในทางที่ถูกต้องที่ควร เพื่อนักเรียนจะได้เป็นพลเมืองดีของประเทศในอนาคตต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรจะได้มีการศึกษาและสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง โรงเรียนมัธยมศึกษา เพื่อให้ทราบถึงหน้าที่ความรับผิดชอบและบทบาทของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง โรงเรียนมัธยมศึกษา ทั้งนี้ เพื่อจะได้นำข้อคิดเห็นมาประกอบการพิจารณาปรับปรุงการบริหารงานของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง โรงเรียนมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะ เป็นผลให้การพัฒนาเยาวชนได้มีคุณภาพตาม เป้าหมายต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครู เกี่ยวกับบทบาทที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวังของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อ เปรียบ เทียบความคิดเห็นระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูเกี่ยวกับบทบาทที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวังของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง ด้านการปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้
บทบาท หมายถึง การปฏิบัติหรือการแสดงออกตามหน้าที่ความรับผิดชอบในตำแหน่ง เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกของแต่ละบุคคล

ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการบริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ประจำอยู่ในโรงเรียน ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียนและผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนทั้ง 4 ฝ่าย

ครู หมายถึง ครูอาจารย์ที่ปฏิบัติการสอนประจำอยู่ในโรงเรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาที่สังกัดกรมสามัญศึกษาที่มีห้องเรียน 42 ห้องเรียนขึ้นไป มีนักเรียน 1,680 คนขึ้นไป และมีผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียน 4 ฝ่าย

กรมสามัญศึกษา หมายถึง หน่วยราชการหนึ่งในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่มีหน้าที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ช่วยให้ผู้บริหารโรงเรียนและครูอาจารย์ในโรงเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง
2. เป็นแนวทางสำหรับพัฒนาการปฏิบัติงานของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียนและครูอาจารย์ของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2528 ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่จำนวน 88 โรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 440 คน และครูอาจารย์ 13,824 คน
2. กลุ่มตัวอย่างประชากร ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย Sample Random Sampling โดยดำเนินการดังนี้
 - 2.1 โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ทั้งหมด 88 โรงเรียน สุ่มโดยใช้ตารางสุ่มของ Krejcie และ Morgan (1970: 607) ได้จำนวนโรงเรียน 73 โรงเรียน
 - 2.2 ผู้บริหารโรงเรียน ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียนและผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนทั้ง 4 ฝ่าย ทุกคนจาก 73 โรงเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 365 คน
 - 2.3 ครูอาจารย์ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจาก 73 โรงเรียน สุ่มโดยใช้ตารางสุ่มของ Krejcie และ Morgan (1970: 607) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 375 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม เพื่อใช้สอบถามเกี่ยวกับบทบาทของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแบบสอบถามจะเป็นแบบเลือกตอบ (Check list) โดยตอบเกี่ยวกับ เพศ อายุ อาชีพ ราชการ วุฒิการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน และระยะเวลาการทำหน้าที่ตามตำแหน่ง

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบทบาทของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง แบบสอบถามจะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) โดยตอบเกี่ยวกับบทบาทที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวัง เกี่ยวกับการปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง

นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจสอบให้คำแนะนำ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล เก็บข้อมูลจากแบบสอบถามโดยผู้วิจัยจะทำการส่งและรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเองบางส่วน และจะส่งและรับแบบสอบถามคืนทางไปรษณีย์บางส่วน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 วิเคราะห์แบบสอบถามในแต่ละตอน เป็นรายข้อและ เสนอผลการวิเคราะห์เป็นตารางประกอบคำบรรยาย

5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าที (t-test) โดยข้อมูลที่วิเคราะห์แต่ละส่วนใช้สถิติดังนี้

5.2.1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

5.2.2 วิเคราะห์บทบาทของผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียนฝ่ายปกครอง ดังนี้

5.2.2.1 วิเคราะห์บทบาทที่ปฏิบัติจริงโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.2.2.2 วิเคราะห์บทบาทที่คาดหวังโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X})

และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.2.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (S.D.) ที่หาได้โดยการหาค่าที (t-test)

6. ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิจัย

บทที่ 1 กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย และวิธีดำเนินการวิจัย ตามลำดับ

บทที่ 2 เอกสารอ้างอิง งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย